

majo za njeno delo, ali pa so bili njihovi naslovi sporočeni generalnemu sekretariatu (naslov: *Universa laus*, c. p. 78 CH 1950 Sion 2 — Švica).

V tej prvi številki vestnika je v šestih jezikih kratek popis zgodovine nastanka in dela študijske skupine, poročilo o študijskem sestanku v Luganu, prvi zametek cerkvenoglasbene bibliografije ter sporočilo o letošnjem mednarodnem študijskem tednu, ki bo od 28. avgusta do 3. septembra v Pamploni v Španiji. Seveda so iz »Notitiae« ponatisnili in prevedli sporočilo, ki je omogočilo nadaljnje delo ter vsem označilo značaj skupine, ki nosi naziv »Universa laus«. Upajmo, da bodo v 2. številki vestnika tudi bravci po svetu zvedeli kaj več o cerkvenoglasbeni dejavnosti v Jugoslaviji.

Marijan Smolik

PREVADANJE LATINSKIH TEKSTOVA

Zadnji broj g. 1966. »Službe Božje«, str. 87 sl., donša neke savjete za misni priručnik. Dobro je da tako i »obični« svećenici stavljaju korisne primjedbe. Kad bi se što prije (!) izdao prijevod i za ostale dijelove misala, osim što bi se time zadovoljile svagdanje potrebe, dala bi se prigoda za kritiku koja bi mogla koristiti za što savršeniji definitivni prijevod cijelog misala.

Ja se ne mogu upuštati u jezikovne finese, ali želim upozoriti na upotrebu jasnoće i točnosti. Na blagdan Bezgr. začeca Dj. M. za-peo sam kod Popričesne molitve gdje se kaže: »... grijeha od kojega si divno očuvao bezgriješno začesće blažene Marije.« To je doslovan prijevod latinskog teksta. U njemu se »Immaculata conceptio« smatra kao osoba; ali mi tako ne shvaćamo. Potražio sam službeni talijanski prijevod i našao ovo: »... colpa, dalla quale... hai preservato la beata vergine Maria nella sua Immacolata Concezione«. To znači: »grijeha od kojega si očuvao B.D.M. u njezinom Bezgrešnom začecu.

U misalima što ih je prije rata, od 1934 dalje, donšao »Život s Crkvom« (u Hvaru) onaj tekst glasi hrvatski ovako: »... grijeha od kojega si izvanrednom povlasticom očuvao Blaženu Mariju u neoskvrnjenom začecu«. Tako je bilo dobro.

Dr Ivan Pavić

»BILO JE NEKOČ...«

Tako so nekđaj naše babice začele pripovedovati zgodbe o čudnih, neverjetnih dogodkih, prav tako pa bomo lahko že kmalu začeli zgodbe o liturgiji pred liturgično obnovo.

»Bilo je некоč« ... dobri dve leti po začetku izvajanja liturgične reforme, v mestni cerkvi, ozvočeni, v delavnik pri peti maši za rajne.

Sorodniki umrlega, ne ravno preveč pogostni obiskovalci cerkvenih obredov, so bili nekoliko zmedeni že pred začetkom svoje maše, kajti k dvema oltarjema na zelo vidnem mestu v crkvi, sta ob isti uri pristopila dva duhovnika v crni mašni obleki (čeprav je bil advent — papo, morda sta imela kakšen privilegij). Potem se je le začela tudi »njihova« maša pri glavnem oltaru: spoznali so jo po tem, ker so na koru začeli peti slovensko mašo za rajne. Žal tega petja niso mogli kdo ve taj razumeti, ker pač ni bilo razumljivo. Morda niso niti opazili, da ni več latinsko.

Tudi mašnika, ki je pel prošnjo, bral berilo in evangelij, se je kljub ozvočenju dalo v sredi cerkve le težko razumeti. Najbrž je premalo razločno in glasno izgovarjal, ker se je pač zanašal na mikrofona, kar je zelo pogostna napaka v ozvočenih cerkvah. Oba mašnika pri stranskih oltarjih sta seveda medtem k svojim mašama pritegnila nekaj ljudi, ki so v cerkvi vstajali pri njenem evangeliju ter pazili na druge slavne mašne dele, saj sta oba ministranta vneto zvonila celo pri »Svet, svet, svet«, kaj šele pri povzdigovanju. Sorodniki, ki so bolj malo poučeni o novih cerkvenih zadevah, so večkrat oklevali, koga naj bi posnemali in kdaj bi morali tudi oni vstati ali poklekniti.

Skladba, ki so jo peli na koru, je bila seveda zložena po nekdanjih pravilih, in zato so šele po povzdigovanju peli »Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem«, prav tako je organist začel peti obhajilni spev šele takrat, ko se je mašnik po obhajanju precejšnjega števila vernikov vrnil k oltarju.

Med obhajilom se je cerkovnik tudi spomnil, da bo čas prižgati sveče okrog »tumbe«, čeprav bi bilo lepše, da bi gorele med celo mašo. Tudi v mašnikovih »obrednih« je kljub sicer lepemu maševanju živelo še precej starega duha in je zato sam prinesel kelih ter ga na oltar postavil že v začetku maše, kelih je ostal na oltarju tudi potem, ko ga je po obhajilu izmil. Po končani maši si je nadel pluvial kar na sredi pod stopnicami, ko pa je končal »Reši me«, se je vrnil k oltarju, z njega vzel kelih, strežnik pa knjigo, pa sta odšla v zakristijo.

MS

† Dr MATE UJEVIĆ

I njega nema više među nama! Srušio se jedan cedar. Umro je u Zagrebu 7. I 1967 — u centru hrvatske kulture za koju je **najzaslužniji** sin našeg naroda u ovom stoljeću. Podlegao je teškoj operaciji, poslije nego je izgorio neumorno, inteligentno, bez predaha **mobilizirajući hrvatsku inteligenciju na stvaranju kulturnih dobara za sreću hrvatskog naroda**. Njegov ga je fenomenalni radni elan grizao, i onaj jaki organizam, kao da je bio odvaljen od biokovskih litica, — klonuo je i pao u 66 g. života. Umro je kao junak intelektualnog rada — rijedak uzor za mladu generaciju kako se gori i izgara za vječne ideale zdrave kulture — za Vjeru i Domovinu.

Rodio se 13-VII-1901 dr Mate Ujević u Krivodolu kod Imotskoga na pogled gordog biokovskog masiva. Pohađao je šest godina **Franjevačku klasičnu gimnaziju** u Sinju. Bio je uvijek odličan đak. Sedmi i osmi razred svršio je i maturirao u **Splitu**. Upisao se na filozofski fakultet i pohađao je slavistiku u **Zagrebu** i u **Ljubljani**. **Doktorirao je na dizertacije o svećeniku-pjesniku Jovanu Hraniloviću**. Odmah je postao profesor na **Nadbiskupskoj Gimnaziji** na Šalati, u Zagrebu. Pozitivno je djelovao na intelektualno moralnoj formaciji svećeničke generacije između dva Svjetska rata, jer je bio za mlade bogoslove ne samo izvrstan nastavnik već i neslužbeni pedagog.

Mate Ujević, još kao mladi gimnazijalac u Sjemeništu u Sinju, puno se je interesirao za **literarni apostolat**, pa je uređivao potajno »**Sinjski Đak**«. Kao srednjoškolac u Splitu surađivao je u